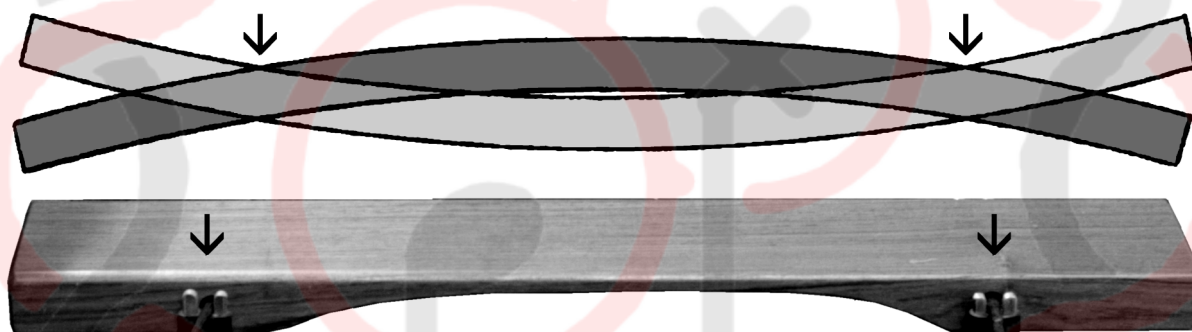

De bovenste helft van de illustratie geeft aan hoe een toets van een xylofoon, marimba of vibrafoon trilt om de grondtoon te laten klinken, die voor de melodie het belangrijkste is: in het midden en aan de uiteinden is de trilling het grootst; waar de twee pijltjes staan het kleinst. Die twee plaatsen worden de “knooppunten” genoemd, en worden benut om de koord doorheen te laten gaan, die de toetsen op hun plaats houdt. Onderaan worden die punten op een reële marimbatoets aangeduid.

The upper half of the illustration shows how a xylophone, marimba or vibraphone bar vibrates when producing the fundamental tone, which is most important for the melody: most of the vibration is produced in the middle and at the edges; least where the two arrows point at. Those two spots are called the “nodal points”, and are used to let through the rope that holds the bars in place. At the bottom, those points are marked on an actual marimba bar.

Dans la partie supérieure de l'illustration, nous voyons la façon de vibrer d'une touche de xylophone, marimba ou vibraphone, afin de produire le son fondamental, celui qui est le plus important pour la mélodie: au milieu et aux bords, la vibration est la plus forte; là où se trouvent les deux flèches, la moins forte. Ces deux endroits s'appellent les “nœuds”, et sont utilisés pour laisser passer la corde qui tient les touches en place. En bas, ces deux endroits sur une touche réelle de marimba.

En la parte de arriba de la imagen, se ve cómo una tecla de xilófono, marimba o vibráfono vibra para producir el sonido fundamental, el que es más importante para la melodía: en el centro y en las extremidades, la vibración resulta más fuerte; donde están las dos flechas, menos fuerte. Esos lugares se llaman “puntos nodales”, y se aprovechan para dejar pasar el cordón que sostiene las teclas. Abajo, esos puntos en una tecla real de marimba.